

Του **Πάνου Γκαργκάνα***

Σύμφωνα με το ρεπορτάζ, οι τόνοι ανέβηκαν στη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ με τον Αλέξη Τσίπρα να δηλώνει ότι δεν θα ανεχτεί να γίνεται λόγος για πορεία προς μια νέα Βάρκιζα. Είναι και αυτό ενδεικτικό της σημασίας που έχει η συζήτηση για τις επιλογές της Αριστεράς μετά τις εκλογές.

Για να προκύψουν προωθητικές απαντήσεις είναι απαραίτητο να θυμηθούμε πώς φτάσαμε να είναι η Αριστερά πρώτη δύναμη.

Είναι άραγε οι αγώνες του κόσμου και η ριζοσπαστικοποίησή του σε «άμπωτη», όπως θεωρεί η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, με αποτέλεσμα να επικαλείται τα «ανοίγματα» ως την τακτική που έφερε την πρωτιά και θα τη διευρύνει; Μια αναδρομή στα γεγονότα διαψεύδει αυτή την αφήγηση.

Ποιος πέταξε τη ΔΗΜΑΡ έξω από την κυβέρνηση: οι κήρυκες των ανοιγμάτων προς την Κεντροαριστερά ή μήπως ο ηρωικός αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ που απάντησαν στον «ξαφνικό θάνατο» με τον πιο προωθημένο τρόπο;

Ποιος ανάγκασε την κυβέρνηση να πάψει να τοποθετεί τον ΣΥΡΙΖΑ ως το «άλλο άκρο» των νεοαζί στο πλαίσιο της θεωρίας των «δύο άκρων»: τα ανοίγματα προς αμφιλεγόμενες περιπτώσεις τύπου Καρυπίδη και Σαμπιχά ή μήπως το αντιφασιστικό κίνημα που βάδισε στα γραφεία της Χρυσής Αυγής, ακόμη και όταν οι ηγεσίες της κοινοβουλευτικής Αριστεράς απείχαν ή κινδυνολογούσαν;

Η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ στις ευρωεκλογές του 2009 άθροιζαν 69%, ενώ υπήρχε και μια ακροδεξιά εφεδρεία με τον ΛΑΟΣ στο 7%. Τώρα έχουν χάσει 39 ποσοστιαίες μονάδες και μόνο ένα μικρό μέρος πήγε προς την Ακροδεξιά. Το άθροισμα ΣΥΡΙΖΑ - ΚΚΕ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζί με τα υπόλοιπα σχήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς πλησιάζει το 35%. Υπάρχει ένα μαζικό ρεύμα προς τα αριστερά με διάρκεια, επιμονή και πολιτικά προχωρήματα. Πότε άλλοτε η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά είχε φτάσει να συγκεντρώνει 130.000 ψηφοφόρους στις τοπικές εκλογές, όπως έγινε με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις περιφερειακές;

Το πραγματικό ζητούμενο σήμερα είναι οι τρόποι με τους οποίους η Αριστερά θα βοηθήσει αυτό το ρεύμα να κατακτήσει τις νίκες που ονειρεύεται και προσδοκά. **Από τις άμεσες,** δηλαδή να πάρει πίσω τις δουλειές, τις συντάξεις, τις συλλογικές συμβάσεις και τις κοινωνικές υπηρεσίες που του λεηλάτησαν.

Μέχρι τις ευρύτερες ανατροπές των κυρίαρχων τάξεων και θεσμών αυτού του συστήματος.

Είναι αυτονόητο ότι αυτό δεν θα γίνει με τη μέθοδο των εκπτώσεων, π.χ. με το να βαφτίσουμε την ανάδειξη του Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ στην προεδρία της Κομισιόν της Ε.Ε. ως βήμα εκδημοκρατισμού και σεβασμού της λαϊκής βούλησης.

Χρειάζεται οικοδόμηση της κοινής δράσης πάνω σε συγκεκριμένους εργατικούς στόχους. Η Αριστερά αυτή τη στιγμή έχει περισσότερους εκλεγμένους σε δημοτικά συμβούλια, πρωτοβάθμια σωματεία και συλλόγους εργαζομένων από οποιαδήποτε στιγμή στο πρόσφατο παρελθόν. Μπορούν να δημιουργηθούν συντονισμοί σε κάθε γειτονιά ώστε να μην κλείσει κανένα νοσοκομείο, να μη «συγχωνευτούν» σχολεία, να μην οδηγηθεί σε απόλυση κανένας εργαζόμενος, αντίθετα να υπάρχει ισχυρό

κίνημα αλληλεγγύης για την ΕΡΤ, τις καθαρίστριες, τους «διαθέσιμους» μέχρι τη νίκη.

Τέτοια βήματα μπορούν να αποτελειώσουν την ετοιμόρροπη συγκυβέρνηση του Σαμαρά και του Βενιζέλου και να επιτρέψουν στην Αριστερά να εντείνει αντί να ψαλιδίσει τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα του προγράμματός της. Τέτοιες αναζητήσεις θα συζητηθούν στο Πανελλαδικό Συντονιστικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που προγραμματίζεται να συνεδριάσει στις 6 Ιούλη.

Στο μεταξύ στο τετραήμερο **«Μαρξισμός 2014»**, που ξεκινάει αύριο Πέμπτη 26 Ιούνη και ολοκληρώνεται την Κυριακή, θα έχουμε την ευκαιρία να προχωρήσουμε τον διάλογο πάνω σε όλα αυτά. Ο **Παναγιώτης Λαφαζάνης**, η **Ελένη Πορτάλιου** και ο **υπογράφων** συζητούν για την Αριστερά μετά τις εκλογές, ο **Jesus Castillo** από το **Podemos** μεταφέρει την εμπειρία της Ισπανίας, ο **Αλεξ Καλλίνικος** μιλάει για το **«Κεφάλαιο στον 21ο αιώνα»**, δικηγόροι και ιστορικοί από την **ΚΕΕΡΦΑ** μιλούν για την απομόνωση και καταδίκη των νεοναζί της **Χρυσής Αυγής**, αγωνιστές και αγωνίστριες από τις **καθαρίστριες, την Ένωση Μεταναστών Εργατών, τη μειονότητα της Θράκης** μαζί με τη **Μαρία Στύλλου** θα κλείσουν το τετραήμερο πάνω στο μοτίβο «Για τη νίκη των αγώνων, για την αντικαπιταλιστική προοπτική».

*** Διευθυντής της «Εργατικής Αλληλεγγύης» και μέλος του Πανελλαδικού Συντονιστικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

efsyn.gr